

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 694/2022

07.07.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Игора Ољачића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К 126/21 од 11.03.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 120/22 од 05.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Ољачића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К 126/21 од 11.03.2022. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 120/22 од 05.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану К 126/21 од 11.03.2022. године, у ставу првом изреке, остављена је на снази пресуда Основног суда у Лебану К 1058/12 од 27.09.2017. године којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, док је у ставу другом изреке, пресуда Основног суда у Лебану К 1058/12 од 27.09.2017. године измењена у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву и трошковима кривичног поступка оштећеног на начин описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 120/22 од 05.04.2022. године поводом жалбе браниоца окривљеног АА, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Основног суда у Лебану К 126/21 од 11.03.2022. године у погледу начина извршења казне затвора, тако што је Виши суд у Лесковцу, задржао као утврђену казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци на коју је окривљени АА због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, првостепеном пресудом оглашен кривим и осуђен с тим што је одредио да ће окривљени наведену казну затвора издржавати у просторијама у којима станује у ..., у улици ... број .. у ..., без примене електронског надзора, на тај начин што

не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом којим се уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора у смислу члана 45. став 3. и 4. КЗ, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Игор Ољачић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама за које је окривљени правноснажно осуђен нема елемената кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ нити било ког другог кривичног дела. Према наводима захтева, који бранилац подноси сматрајући да је у конкретном случају реч о питању од значаја за правилну и уједначену примену права у смислу одредбе члана 486. став 2. ЗКП, у радњама окривљеног нема умишљаја ни преварне намере, па у одсуству ових битних субјективних елемената, нема ни кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Кривично дело преваре из члана 208. став 1. КЗ чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини.

Из изреке пресуде Основног суда у Лебану К 1058/12 од 27.09.2017. године, која је остављена на снази побијаном првостепеном пресудом, произилази да је окривљени АА, у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу од 37.230,00 динара, лажним приказивањем чињеница довео у заблуду ББ, радника рецепције оштећене Специјалне болнице за рехабилитацију „ВВ“ ... Бања и на тај начин је навео да му на штету наведене болнице преда личну карту број .. издату од стране ПС Врњачка Бања на тај начин што је ББ, радници рецепције Специјалне болнице за рехабилитацију „ВВ“ ... Бања, чије је услуге користио у временском периоду од 06.04. до 23.04.2012. године, лажно представљао да му је лична карта потребна ради подизања новца у Лесковцу за плаћања боравка и услуга, па му је ББ дана 22.04.2012. године предала личну карту, након чега је окривљени дана 23.04.2012. године без најаве напустио хотел, не плативши боравак и услуге Специјалне болнице за рехабилитацију „ВВ“ ... Бања, у укупном износу од 37.230,00 динара.

У конкретном случају, у изреци наведене пресуде, поред осталих субјективних елемената, описана је намера, као нужни субјективни елемент кривичног дела превара из члана 208. КЗ и радња извршења, као објективни елемент овог кривичног дела, односно чињенице чијим лажним приказивањем је окривљени довео у заблуду ББ, радника рецепције оштећене Специјалне болнице за рехабилитацију „ВВ“ ... Бања, конкретно, чињеница да му је лична карта потребна да би подигао новац којим би платио боравак и услуге наведене болнице, на који начин је навео ББ да му личну карту врати да би након тога, без најаве, напустио Специјалну болницу за рехабилитацију „ВВ“ ... Бања, не плативши боравак и услуге ове болнице у укупном износу од 37.230,00 динара.

Кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим, може се извршити само са умишљајем. Осим умишљаја, субјективни елемент кривичног дела превара јесте и намера да окривљени себи или другом прибави противправну имовинску корист, која као таква не може постојати без директног умишљаја.

Према налажењу Врховног касационог суда, а супротно наводима захтева, постојање директног умишљаја, у смислу 25. КЗ, у конкретном случају, произилази из чињенице да је у изреци правноснажне пресуде описана радња окривљеног АА коју је предузео у намери да себи прибави противправну имовинску корист, а која обзиром на њен опис, чини неопходан елемент кривице, па чињеница да је у опису кривичног дела формално изостао законски опис директног умишљаја, по налажењу овог суда, није од утицаја на постојање предметног кривичног дела.

Поред тога, наведена повреда на коју бранилац указује у захтеву, идентична је повреди о којој се Врховни касациони суд већ изјаснио у својим ранијим пресудама Кзз 1151/18 од 24.10.2018. године, Кзз 1153/19 од 12.11.2019. године и Кзз 1164/20 од 14.10.2020. године, које пресуде су доступне лицима која за то имају правни интерес и од значаја су за уједначену примену права, а којима је о истоветном правном питању већ одлучено и одбијени су као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених доношењем мериторне одлуке о питању од значаја за правилну примену права.

Сходно наведеном, описане радње, које је окривљени АА предузео, по налажењу Врховног касационог суда, садрже све субјективне и објективне елементе кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, како су то правилно закључили и нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Ољачића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић